

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permisuniunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

CURTEA EUROPEANĂ PENTRU DREPTURILE OMULUI

Secțiunea a doua

Cauza BUZATU c. ROMÂNIEI

(Cererea nr.34642/97)

HOTĂRÂRE

Strasbourg

1 iunie 2004

Traducere din limba franceză[1]

Această hotărâre va deveni definitivă în condițiile definite de articolul 44 § 2 al Convenției. Ea poate suferi retușuri de formă.

În cauza Buzatu c. României

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (secția a doua), judecând într-o cameră compusă din :

Domnii : J.P.Costa, președinte,

A.B.Baka

C.Bârsan

K.Jungwiert

V.Butkevych

M.Ugrekheldidze

Doamna A..Mularoni, judecători,

Și doamna S.Dolle, grefier de secție,

După ce au deliberat în camera de consiliu la 11 mai 2004,

Pronunță hotărârea următoare, adoptată la această ultimă dată :

PROCEDURĂ

1. La originea cauzei se găsește cererea (nr.34642/97) îndreptată împotriva României și al cărui cetățean, doamna Sanda Buzatu („reclamanta”), a sesizat Comisia europeană pentru drepturile omului („Comisia”) la data de 29 mai 1996, în virtutea vechiului articol 25 al Convenției de respectarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”).

2. Reclamanta este reprezentată de domnul A.Vasiliu, avocat la București. Guvernul român („Guvernul”) este reprezentat prin agentul său, doamna Roxana Rizoiu din ministerul afacerilor externe, agent guvernamental român.

3. Reclamanta invoca, mai ales, că refuzul Curții Supreme de Justiție, la data de 19 ianuarie 1996, de a recunoaște tribunalelor competența pentru a tranșa o acțiune în revendicare era contrar articolului 6 § 1 din Convenție. Între altele, ea se plânga că această hotărâre a avut ca efect încălcarea dreptului său în respectarea bunurilor sale, așa cum este recunoscut de articolul 1 din Protocolul nr.1.

4. Cererea a fost transmisă Curții la 1 noiembrie 1998, data de intrare în vigoare a Protocolului nr.11 al Convenției (articolul 5 § 2 din Protocolul nr.11).

5. Cererea a fost repartizată secției I a Curții (articolul 52 § 1 din regulament).În cadrul acesteia,camera însărcinată să examineze cauza (articolul 27 § 1 din Convenție) s-a constituit în conformitate cu articolul 26 § 1 din regulament.

6. Atât reclamanta cât și Guvernul au depus observații scrise privind acceptabilitatea și pe fondul cauzei.

7. La 1 noiembrie 2001, Curtea a modificat componența secțiilor sale (articolul 25 § 1 din regulament). Prezenta cerere a fost repartizată secției a doua astfel remaniată (articolul 52 § 1).

8. La 2 octombrie 2000, prevalându-se de articolul 29 § 3 din Convenție, Curtea a decis că acceptabilitatea și fondul cauzei vor fi examinate în același timp.

ÎN FAPT

1.CIRCUMSTANȚELE SPEȚEI

9. Reclamanta s-a născut în 1937 și locuiește la București.

10. În 1945, părinții săi au cumpărat la București un imobil compus din două apartamente ca și un teren cu suprafața de 461 m². În 1946, ei au construit un alt imobil pe terenul respectiv.

11.În 1950, statul a luat în posesie imobilele, invocând decretul de naționalizare nr.92/1950.

Prima acțiune în revendicare și recursul în anulare

12. În 1993, ca și moștenitoare, reclamanta a formulat, în fața judecătoriei sectorului 2 din București, o acțiune în care să se constate nulitatea dispozițiilor privind naționalizarea imobilelor și obligarea primăriei din București ca și administratorii locuințelor de stat R.A. „I” și S.C. „F” de a le restitui.

13. Prin judecarea din 27 ianuarie 1994, judecătoria a făcut dreptate cererii sale, relevând că prin eroare aceste imobile au fost naționalizate prin aplicarea decretului nr.92/1950, deoarece părinții făceau parte dintr-o categorie de persoane pe care decretul le excludea de la naționalizare. Judecătoria a hotărât ca de îndată reclamații să restituie imobilele.

14. La 11 noiembrie 1994, tribunalul municipiului București a respins apelul primăriei București ca nefondat. În absența recursului, această hotărâre a devenit definitivă.

15. La 8 mai 1995, primarul orașului București a ordonat restituirea bunurilor în litigiu și la 31 mai 1995, instituția „F” se execută.

16. La o dată care nu este precizată, procurorul general al României a formulat un recurs în anulare în fața Curții Supreme de Justiție, pe motiv că judecătorii și-au depășit competența examinând legalitatea aplicării decretului nr.92/1950.

17. În memoriul depus în cadrul recursului în anulare reclamanta a indicat că primul etaj al imobilului cumpărat de părinții ei în 1945 a fost vândut la terți în 1950.

18. Prin hotărârea din 19 ianuarie 1996, Curtea Supremă de Justiție a primit recursul în anulare și a respins acțiunea în revendicare a reclamantei. Curtea a constatat că statul și-a însușit imobilele în baza decretului de naționalizare nr.92/1950 și a judecat că aplicarea acestui decret nu putea să fie controlată de tribunale. În consecință, acestea din urmă, prin hotărârile lor, au impietat asupra puterii legislative.

19. Între 22 noiembrie 1996 și 21 decembrie 1999, statul a vândut locatarilor apartamentele care formau bunurile litigioase, cu excepția unui apartament pentru care statul a încheiat un contract de închiriere cu o terță persoană la data de 19 aprilie 1999.

Cererea de restituire făcută în baza Legii nr.112/95

20. La o dată neprecizată, reclamanta a depus o cerere de restituire pe lângă comisia administrativă pentru aplicarea Legii nr.112/95 (de aici înainte „comisia administrativă”), solicitând restituirea în natură a bunurilor imobiliare care au aparținut părinților.

21.Comisia administrativă a respins cererea reclamantei. Părțile nu au prezentat o copie a acestei decizii.

22. Reclamanta a formulat un recurs în fața judecătoriei sectorului 2, criticând refuzul comisiei administrative de a-i restitui proprietatea.

23. Procedura era pe rol la data de 17 februarie 2000. Nici o informație nu a fost furnizată în legătură cu acest subiect.

C. A doua acțiune în revendicare

24. La o dată neprecizată, reclamanta a sesizat tribunalul municipiului din București cu o nouă acțiune în revendicare, împotriva primăriei București.

25. Pe 5 februarie 1999, tribunalul a respins acțiunea, considerând că naționalizarea fusese făcută „pe titlu”, dat fiind faptul că apartamentele ce compun imobilele erau prea numeroase pentru a servi numai nevoilor rudelor reclamantei și că, prin urmare, ele fuseseră utilizate într-un scop lucrativ.

26. Reclamanta a introdus apel împotriva acestei hotărâri. Pe 23 septembrie, Curtea de apel București a admis apelul pe motivul imposibilității tribunalului de a se pronunța pe excepție și a retrimis cauza la tribunalul municipiului București.

27. Reclamanta a format un recurs, considerând că problema în cauză nu putea fi ridicată din oficiu de către Curtea de apel. Pe 4 februarie 2000, CSJ a respins recursul și a retrimis cauza la tribunalul municipiului București, pentru a continua examinarea cauzei.

28. În timpul audienței din 23 februarie 2001, tribunalul departamental din București a decis să introducă în cauză, ca părți pârâte, locatarii, care între timp cumpăraseră apartamentele. Prin decizia din 28 septembrie 2001, tribunalul a respins acțiunea reclamantei ca nefondată.

29. Pe 10 aprilie 2002 Curtea de apel București a dat parțial drept de apel reclamantei și a constatat că naționalizarea fusese făcut abuziv și a ordonat primăriei să îi restituie numai un apartament. Prin aceeași decizie, Curtea de apel a anulat contractele de vânzare încheiate între Stat și locatari, dar a respins cererea în revendicare formată împotriva locatarilor.

30. După informațiile oferite de părți, procedura se derulează la ora actuală în fața CSJ, în recurs, următorul termen fiind 3 noiembrie 2004.

D. Cererea în restituire pe calea legii nr. 10/2001

31. Din informațiile Guvernului, pe 28 mai 2001 reclamanta a formulat o cerere de restituire a bunurilor pe calea legii nr. 10/2001. Din aceleași informații, pe 19 decembrie 2002 procedura era încă pe rol.

II. DREPTUL ȘI PRACTICA INTERNE PERTINENTE

32. Dispozițiile legale și jurisprudența interne pertinente sunt descrise în hotărârea Brumărescu c. României ([GC], nr. 28342/95, CEDO 1999-VII, pp. 250-256, §§ 31-44).

ÎN DREPT

I. PRIVIND ADMISIBILITATEA

A. Despre calitatea de victimă a reclamantei

33. În observațiile prezentate pe 12 aprilie 2001, Guvernul susține că ar putea fi pusă în chestiune calitatea de proprietară a reclamantei pe o parte din bunurile imobiliare. După acesta, reclamanta ar fi afirmat, în fața CSJ cu ocazia recursului în anulare, că o parte din bunurile imobiliare ar fi fost vândută de părinții săi în 1950. El consideră că această problemă nu a fost niciodată reluată de tribunalele interne și, prin urmare, ar fi necesar ca un tribunal să verifice această circumstanță.

34. Reclamanta nu a prezentat nici o observație asupra acestui punct.

35. Curtea notează că documentul în chestiune nu i-a fost prezentat și că, de altminteri, nu este contestat faptul că tribunalele nu l-au luat în considerație în procedura care face obiectul prezentei cauze.

Curtea observă că reclamanta se găsește la ora actuală în aceeași situație ca în 19 ianuarie 1996, nici o decizie definitivă nerecunoscând, cel puțin în substanță, și apoi reparând eventuala încălcare a Convenției ce rezultă din hotărârea CSJ (cf. hotărârea Brumărescu c. României citată anterior, § 50).

36. În aceste circumstanțe, Curtea consideră că reclamanta se poate pretinde victimă a unei încălcări în sensul art. 34 al Convenției.

Ca urmare, se respinge excepția Guvernului.

B. Despre plângerea privind independența și imparțialitatea Curții Supreme de Justiție

37. În observațiile sale ca răspuns la cele ale Guvernului din 15 iulie 2000, reclamanta se plânge, pentru prima oară, de CSJ ca nefiind un tribunal imparțial, mai ales după declarațiile Președintelui Republicii cu privire la lipsa de competență a Tribunalelor în a examina cauze precum a sa. În observațiile din 7 februarie 2001, ea repetă și dezvoltă această plângere și citează de asemenea faptul că nu a fost judecată de un tribunal independent, prin faptul că judecătorii de la CSJ sunt aleși pe o perioadă de șase ani și sunt numiți de către Președintele Republicii. Ea consideră că această plângere a fost expres prezentată în plângerea sa introductivă în fața Curții, mai precis în afirmația că hotărârea CSJ « era un act abuziv care i-a cauzat prejudiciul pierderii proprietății sale ».

38. Guvernul nu a prezentat observații la acest punct.

39. Curtea amintește jurisprudența sa constantă, după care ea se consideră sesizată cu o cerere, de îndată ce reclamantul dă câteva informații, chiar și sumare, privind natura plângerii pe care are de gând să o prezinte. Curtea consideră că nu se poate deduce, dintr-o afirmație vagă cum că o hotărâre ar fi abuzivă, că reclamanta intenționa să se plângă de fapte atât de precise și complexe precum cele prezentate în observațiile sus menționate. De aici, afirmațiile suplimentare despre nerespectarea exigențelor art. 6 § 1 nu constituie o simplă probă sau un argument juridic nou, care s-ar regăsi în cadrul anchetei și a memoriilor inițiale (v., printre altele, hotărârea Schiesser c. Elveției, 4 decembrie 1979, seria A no 34, p. 17, § 41). Rezultă că e vorba despre o nouă plângere care conține două afirmații diferite, prezentate pentru prima dată în fața Curții respectiv pe 15 iulie 2000 și pe 7 februarie 2001.

40. Curtea amintește că pentru orice plângere care nu e conținută în cererea propriu-zisă, scurgerea termenului de șase luni prevăzut la art. 34 § 1 nu este întreruptă decât în ziua în care plângerea este articulată pentru prima dată în fața Curții. În cauza prezentă, Curtea a fost deci sesizată după mai mult de șase luni după data hotărârii CSJ din 19 ianuarie 1996.

41. De aici, plângerea a fost tardiv introdusă și Curtea nu poate cunoaște fondul cauzei (hotărârile Cardot c. Franței, seria A no 200 din 19 martie 1991, dispozitiv, și Soc c. Croației, no 47863, § 88, din 9 mai 2003).

C. Despre caracterul în mod manifest nefondat al cererii

42. Curtea constată că plângerile extrase din art. 6 § 1 al Convenției privind lipsa de acces la un tribunal și proasta cunoaștere a principiului securității rapoartelor juridice, cât și a art. 1 din Protocolul Convenției nu sunt în mod manifest nefondate în sensul art. 35 § 3 al Convenției. Se poate declara deci această parte a cererii ca admisibilă.

II. PRIVIND FONDUL

A. Despre încălcarea citată a art. 6 § 1 al Convenției

43. După reclamantă, hotărârea CSJ a încălcat art. 6 § 1 al Convenției, care dispune :

« Orice persoană are dreptul să îi fie ascultată cauza în mod echitabil (...) de un tribunal independent și imparțial (...) care va decide (...) în contestațiile privind drepturile și obligațiile sale cu caracter civil (...) »

44. În memoriul său, reclamanta subliniază că refuzul CSJ de a recunoaște tribunalelor competența de a tranșa într-o acțiune în revendicare este contrară dreptului la un tribunal garantat de art. 21 al Constituției României și de art. 3 al Codului român civil, care reglementează accesul la justiție. În plus, ea invocă faptul că afirmația CSJ, cum că reclamanta nu era proprietara bunurilor în litigiu, este în contradicție cu motivul invocat de această curte pentru a admite recursul în anulare, și anume absența de competență a jurisdicțiilor de a tranșa fondul litigiului. Ea susține că dreptul său de acces la un tribunal a fost împiedicat prin faptul că recursul în anulare al unei hotărâri definitive nu poate fi format decât de către procurorul general, fiind ignorat astfel principiul de egalitate în arme și că această încălcare ar trebui analizată separat de celelalte plângeri.

45. Guvernul admite că reclamanta a primit un refuz de acces la un tribunal, dar consideră că acest refuz a fost temporar și că oricum, era justificat în scopul respectării normelor de procedură și al principiului separării puterilor.

46. Curtea consideră că, în ceea ce privește primele două capete de acuzare, nimic în speță nu permite să se distingă din acest punct de vedere cauza prezentă de cauza Brumarescu citată anterior.

De aici, Curtea consideră că aplicând astfel dispozițiile art. 330 al Codului de procedură civilă, așa cum era el redactat în perioada faptelor, și reglementând recursul în anulare, CSJ a ignorat prin decizia sa din 19 ianuarie 1996, principiul securității rapoartelor juridice și, prin aceasta, dreptul reclamantei la un proces echitabil în sensul art. 6 § 1 al Convenției.

47. În plus, excluderea de către CSJ a acțiunii în revendicare a reclamantei din competența tribunalelor este în sine contrară dreptului de acces la un tribunal garantat prin art. 6 § 1 al Convenției.

Ca urmare, a avut loc încălcarea art. 6 § 1 în privința acestor două puncte.

B. Despre încălcarea invocată de art. 1 al protocolului nr. 1 al Convenției

48. Reclamanta se plânge că hotărârea din 19 ianuarie 1996 a CSJ a adus prejudiciu dreptului său de a-i fi respectate bunurile. Așa cum a fost el recunoscut la art. 1 al Protocolului nr.1 , astfel redactat :

« Orice persoană fizică sau morală are dreptul la a-i fi respectate bunurile. Nimeni nu poate fi privat de proprietatea sa decât pentru cauze de utilitate publică și în condițiile prevazute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc prejudiciu dreptului pe care îl au Statele de a pune în vigoare legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosirea bunurilor în conformitate cu interesul general sau pentru a asigura plata impozitelor sau alte contribuții sau amenzi. »

49. Ea consideră că hotărârea CSJ, considerând că proprietatea sa aparținea Statului și anulând hotărârea definitivă care a recunoscut dreptul de proprietate al reclamantei, a constituit o privare de proprietate, privare care nu urmărea un scop de utilitate publică. În plus, în aplicarea legii nr. 112 din 23 noiembrie 1995, Statul a vândut unor terți toate apartamentele din cele două imobile, cu excepția unuia singur pe care Statul a încheiat un contract de închiriere. Ea consideră că raționamentul Curții în cauza Brumărescu citată anterior, privind încălcarea art. 1 al Protocolului nr. 1 al Convenției, își găsește aplicarea în prezenta cauză.

50. Guvernul recunoaște că jurisprudența creată de cauza Brumărescu citată anterior își găsește aplicarea în prezenta cauză.

51. Curtea amintește că dreptul de proprietate al reclamantei privind bunurile în litigiu fusese stabilit prin hotărâre definitivă și relevă că dreptul astfel recunoscut nu este revocabil. Astfel, ea s-a putut bucura de bunurile sale, ca proprietară legitimă, din 11 noiembrie 1994 până la 19 ianuarie 1996. Reclamanta era în posesia bunurilor sale conform art. 1 al Protocolului nr. 1 al Convenției.

52. Curtea relevă apoi că hotărârea CSJ a anulat o decizie definitivă și a judecat că proprietarul legitim al bunurilor era Statul. Ea consideră că această situație este dacă nu identică, cel puțin analogă celei reclamantului din cauza Brumărescu citată anterior. Curtea consideră deci că această hotărâre are ca efect privarea reclamantei de bunurile sale în sensul celei de-a doua fraze a primului paragraf al art. 1 al Protocolului nr. 1 (v. hotărârea Brumărescu c. România §§ 73-74). Ori, nici o justificare nu a fost oferită de către Guvernul pârât situației astfel create. În plus, ea relevă că reclamanta este privată de bunurile sale de mai mult de șapte ani fără a fi perceput vreo

indemnizație, și că eforturile pe care le-a depus pentru a-și recâștiga proprietatea au rămas până la această zi vane.

Curtea nu ar putea ignora nici demersurile întreprinse apoi de către reclamantă pentru a-și recupera dreptul asupra proprietății sale, mai ales cele care au legătură cu o a doua acțiune în revendicare și în anulare a vânzărilor apartamentelor ce formează imobilele în litigiu.

53. În aceste condiții, a presupune chiar că s-ar putea demonstra că privarea de proprietate a servit unei cauze de interes public, Curtea consideră ca justul echilibru între exigențele de interes general ale comunității și imperativele respectării drepturilor fundamentale ale individului a fost distrus și că reclamanta a suportat și continuă să suporte o nedreptate specială și exorbitantă.

54. Ca urmare, a existat și continuă să existe încălcarea art. 1 al Protocolului nr. 1 al Convenției.

III. PRIVIND APLICAREA ARTICOLULUI 41 AL CONVENȚIEI

55. În termenele art. 41 ale Convenției,

« Dacă Curtea declară că a existat încălcare a Convenției sau a Protocoalelor sale, și dacă dreptul intern al Înaltei Părți contractante nu permite să fie șterse decât imperfect consecințele acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este posibil, o satisfacție echitabilă. »

A. Daune materiale

56. Cu titlu principal, reclamanta solicită restituirea bunurilor litigioase. Ea dorește să primească, în caz de nerestituire, o sumă care corespunde cu valoarea actuală a proprietății sale, adică, după raportul de expertiză supus Curții, 504 312 dolari SUA, sau 410 811 euro. Ea solicită de asemenea suma de 561 700 dolari SUA, corespunzând chiriilor pe care ea le-ar fi perceput între punerea în posesie a imobilelor pe 8 mai 1995 și 16 ianuarie 2001.

57. Guvernul susține în primul rând că acordarea unui sume cu titlu de daune materiale ar fi înjustă, de vreme ce reclamanta poate încă să revindică, cu succes, dreptul său la proprietate în fața jurisdicțiilor interne. În general, Guvernul consideră că suma maximă care ar putea fi acordată este de 276 377 dolari SUA, sau 225 136 euro, reprezentând, după raportul de expertiză pe care l-a înfățișat Curții, valoarea pe piață a bunurilor în litigiu. După Guvern, chiar dacă dreptul de proprietate al reclamantei nu ar fi fost anulat, ea ar fi fost oricum obligată, în virtutea legii nr. 17/1974, de a proroga contractele de închiriere încheiate de Stat înaintea recunoașterii dreptului său de proprietate. Fondându-se pe raportul menționat de expertiză, prezentat în fața

Curții, Guvernul evaluează suma chiriilor care ar fi putut fi percepute de reclamantă între data deciziei CSJ și martie 2002, la 7 754 dolari SUA sau 6 309 euro.

58. Curtea consideră că, în circumstanțele speciei, problema daunelor nu se pune. Ținându-se cont de încălcările constatate, cea mai bună formă de reparare în această cauză ar consta restituirea bunurilor imobiliare în chestiune de către Stat și o indemnizație pentru prejudiciu moral (v. mai ales hotărârea Brumarescu c. României (satisfacție echitabilă) [G.C.], no 28342/95, §§ 22 et 27, Culegerea de hotărâri și decizii 1999-VII). Ca urmare, este posibil să se aștepte și să se fixeze în următoarele șase luni din data prezentei hotărâri procedura ulterioară, ținându-se cont de eventualitatea unui acord între Statul pârât și reclamantă (art. 75 § 1 al regulamentului) (cf. Golea c. României no 29973/96, §§ 42-44, 11 decembrie 2002).

B. Taxe și cheltuieli

59. Reclamanta solicită rambursarea a 615 dolari SUA, sau 500 euro, sumă pe care o justifică astfel, prin prezentarea unui decont detaliat :

a) 500 dolari americani, sau 407 euro, cu titlu de onorarii de avocat în procedura în fața Curții, atât pe fond cât și pe problema satisfacerii echitabile ;

b) 40 dolari SUA, sau 32 euro, cheltuieli de traducere ;

c) 75 dolari SUA, sau 61 euro, cheltuieli de expert.

Prin scrisoarea din 27 mai 2003, reclamanta solicită rambursarea taxei de timbru ocazională de a doua acțiune în revendicare, adică 18 227 281 lei, sau 447 euro.

60. Guvernul nu se opune rambursării cheltuielilor suportate, la prezentarea actelor justificative.

61. Curtea consideră că taxele și cheltuielile cerute și dovedite cu acte au fost într-adevăr și în mod necesar efectuate și reprezintă o sumă rezonabilă. În acest condiții, ea consideră potrivit să aloce reclamantei cei 947 euro reclamați. (cf. Golea c. României, citat anterior, § 47).

C. Interese moratorii

62. Curtea consideră că dauna (cererea) de interese moratorii trebuie calculată raportat la nivelul dobânzii de împrumut minimal a Băncii Centrale Europene, majorată cu trei procente.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. Declară admisibile plângerile pe baza art 6 § 1 al Convenției privind lipsa de acces la tribunal și ignorarea principiului de securitate a raporturilor juridice, cât și din art. 1 al Protocolului nr. 1 al Convenției, și inadmisibil restul cererii ;

2. Hotărăște că a existat încălcarea art. 6 § 1 al Convenției prin refuzul dreptului de acces la un tribunal ;

3. Hotărăște că a existat încălcarea art. 6 § 1 al Convenției prin faptul că a existat ignorarea, de către CSJ, a principiului securității raporturilor juridice ;

4. Hotărăște că a existat și continue să existe încălcarea art. 1 al Protocolului nr. 1 al Convenției ;

5. Hotărăște că Statul pârât trebuie să verse reclamantei, în trei luni din ziua în care hotărârea devenită definitivă, conform art. 44 § 2 al Convenției, 947 euro pentru cheltuieli, sumă convertită în lei românești la ratele de schimb aplicabile la rata reglementării ;

6. Hotărăște că această sumă va trebui majorată din momentul expirării sus menționatului termen și până la vărsarea unei daune simple egale cu cea a nivelului dobânzii de împrumut minimal a Băncii Centrale Europene, majorată cu trei procente;

7. Hotărăște că problema daunelor cu titlul art. 41 al Convenției nu își are locul.

În consecință :

a) rezervă această chestiune;

b) invită Guvernul și reclamanta să informeze, în cele șase luni din momentul prezentei hotărâri, despre orice acord la care ar putea ajunge;

c) rezervă procedura și delegă președintelui grija de a o fixa în caz că va fi nevoie.

Redactat în franceză, apoi comunicat în scris pe 1 iunie 2004 în aplicarea art. 77 §§ 2 și 3 al regulamentului.

S. Dolle

J.P. Costa

Grefieră

Președinte

[1] Traducere efectuată de consilieri Iolanda Szokacs și Monica Grădinaru, Biroul de Relații Externe, Înalta Curte de Casație și Justiție.